

Arrest

nr. 268 890 van 23 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 6 oktober 2021.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich voor haar verzoek om internationale bescherming deels baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot in het kader van diens verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Deze vaststelling

wordt in het verzoekschrift, waarin dezelfde middelen worden opgeworpen als die door verzoeksters echtgenoot worden aangehaald, niet betwist.

Inzake verzoeksters echtgenoot (zaak nr. 256 827) werd als volgt beschikt:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2020 waarbij zijn verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure wordt behandeld en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Albanië aangewezen als land van veilige herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal vooreerst op grond van verschillende concrete vaststellingen dat verzoeker en zijn echtgenote niet aannemelijk maken dat zij in een bloedwraak verwickeld zijn met de familie S. en dus door deze familie gevisieerd worden. Zelfs al hadden zij, zo vervolgt de bestreden beslissing, aannemelijk gemaakt dat zij in een bloedwraak gevisieerd worden, quod non zo luidt het, dan nog dient opgemerkt te worden dat zij niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In dat verband wordt op grond van informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt geoordeeld dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids)problemen in het kader van bloedvetes aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en de redelijke maatregelen treffen zoals beoogd in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. De door verzoeker neergelegde documenten zijn, zo stelt de commissaris-generaal vast, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De commissaris-generaal weigert verzoeker internationale bescherming en beschouwt diens verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoeker geen substantiële redenen opgeeft om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij diens vaststellingen evenwel geenszins weerlegt, noch ontkracht.

4.3. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verschillende concrete vaststellingen, zoals die zijn opgenomen in de bestreden beslissing en welke steun vinden in de gegevens in het administratief dossier, de geloofwaardigheid van verzoekers relaas dat hij in een bloedwraak verwickeld zit met de familie S. en door die familie geviseerd wordt, ernstig op de helling zetten. Verzoekers vluchtrelaas komt niet aannemelijk of geloofwaardig over. Verzoeker gaat in het verzoekschrift in op de verschillende argumenten van de bestreden beslissing, maar slaagt er niet in de verschillende concrete en pertinente motieven in de bestreden beslissing die alzo doen oordelen in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker poogt zijn lange verblijf in Griekenland en zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming te vergoelijken door te poneren dat hij in Griekenland de facto bescherming genoot daar hij er niet met uitzetting werd bedreigd en er een beroeps- en privéleven heeft kunnen ontwikkelen. Verzoeker gaat hiermee volledig voorbij aan het gevaar waaraan hij en zijn gezin zich in Griekenland blootstelden, en waarnaar hij overigens verder in het verzoekschrift verwijst, met name de grote Albanese gemeenschap in Griekenland, en waarover verzoeker overigens zelf beweert dat er leden van deze gemeenschap van de familie S. in Griekenland een aanslag op hem en zijn vrouw pleegden. In de bestreden beslissing wordt er dan ook terecht geschreven dat het lange verblijf van verzoeker in Griekenland zonder het indienen van een verzoek om internationale bescherming zijn vrees ondermijnt: "Vooreerst dient te worden aangestipt dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht of getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van internationale bescherming. U gaf immers aan dat u sinds uw vertrek uit Albanië in Griekenland verbleef van augustus of september 2010 tot maart 2015 (CGVS M., p. 4). Echter, u heeft toen geen verzoek om internationale bescherming ingediend. Als reden hiervoor stelt u dat Griekenland zich veel te dicht bij Albanië bevond, er veel Albanezen vertoeven, veel Albanezen er illegaal de grens oversteken en u gewoonweg diende te werken na zoveel jaar in de gevangenis te hebben gezeten (CGVS M., p. 4). Deze redenen vergoelijken vanzelfsprekend uw afwachtende houding niet. Uw echtgenote stelt dat jullie in Griekenland eveneens werden lastig gevallen door de familie S., de familie waarmee jullie in een bloedwraak verwickeld zaten (notities persoonlijk onderhoud, d.d. 13/11/2020, CGVS Mi., p. 6). Echter dit incident doet zich pas voor in februari of maart 2015 (CGVS M., p. 20; CGVS Mi., p. 18), wat eveneens jullie afwachtende houding niet rechtvaardigt. U leefde en werkte maar liefst vijf jaar lang illegaal in Griekenland. Indien u schrik zou hebben gehad voor de familie S. mag worden verwacht dat u enerzijds er sneller uw statuut zou officialiseren om meer bescherming te genieten of anderzijds sneller Griekenland zou verlaten om elders internationale bescherming aan te vragen. Dat u echter wachtte tot maart 2015 om daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Duitsland, doet dan ook ernstige vragen oproepen. Dat u pas vijf jaar na uw definitief vertrek uit Albanië daadwerkelijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, is dan ook een houding die geenszins te rijmen valt met

een gegronde vrees voor vervolging of het hebben van een reëel risico op ernstige schade. Uw gedrag relativeert in ernstige mate uw voorgehouden vrees."

Waar verzoeker nu post-factum aanvoert dat hij en zijn echtgenote beiden het erover eens zijn dat de bloedwraak meteen na de moord in 1993 begon, maar dat verzoeker had verklaard dat de bloedwraak pas werd uitgesproken in 2010 omdat de wraakacties toen begonnen, gaat hij voorbij aan de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing waarin op goede grond en terecht het volgende wordt overwogen: "U biedt vooreerst geen duidelijkheid over het moment waarop de bloedwraak daadwerkelijk werd uitgesproken door de tegenpartij en legt er samen met uw echtgenote tegenstrijdige verklaringen over af. Zo kan het CGVS erkennen dat u na de moord op A. S. zelf verwachtte vanaf dan in een bloedwraak te zitten, doch mag worden verwacht dat u er zich dan ook van zou vergewissen bij de tegenpartij of ze effectief het bloed van hun familielid wilden wreken. Het is dan ook opmerkelijk dat u en uw echtgenote over dat moment geen eenduidige verklaringen afleggen. U gevraagd of ze in 1993, net na de dood van A. S., nooit gesproken hadden dat ze het bloed wilden wreken, stelt u dat dit niet vermeld dient te worden, aangezien u dit zelf ook wel begrijpt (CGVS M., p. 14). Gevraagd echter naar wanneer de bloedwraak exact werd uitgesproken, repliceert u dat dit gebeurde nadat u uit de gevangenis werd vrijgelaten, hiermee verwijzend naar april 2010 (CGVS M., p. 14). U heeft dit toen vernomen van de verzoeningscommissie nadat de tegenpartij niet wenste in te gaan op een verzoening (CGVS M., p. 14). Vreemd is echter dat uw echtgenote dan weer verklaart dat de bloedwraak in 2008 werd uitgesproken op het moment dat ze een ultieme poging waagde om zich te verzoenen met de tegenpartij (CGVS Mi., p. 13). Het was op dat moment, toen ze smekend op haar knieën bij de familie S. was langsgegaan, dat ze voor het eerst hadden vermeld dat bloed zich betaalt met bloed (CGVS Mi., p. 13). Echter, gedurende het persoonlijk onderhoud van uw echtgenote blijkt er een eveneens een incoherentie in haar eigen verklaringen, daar ze al eerder had gesteld dat de familie S. zou vermeld hebben dat bloed met bloed wordt betaald toen haar vader de familie probeerde te benaderen na de begrafenis van A. (CGVS Mi., p. 12). Sowieso is het opmerkelijk dat jullie beiden aanhalen dat de bloedwraak pas effectief zou uitgesproken zijn geweest in 2008 of 2010, terwijl er enkele incidenten die u situeert binnen deze bloedwraak zich voordeden voor deze datum, zoals de beschieting op uw huis in 1997 en het gegeven dat uw echtgenote meermaals psychologisch onder druk werd gezet in die periode (CGVS M., p. 10, p. 11, p. 17). Vervolgens verklaart uw echtgenote dat haar vader al sinds kort na de dood van A. een verzoening probeerde te bekomen (CGVS Mi., p. 13). Dat de familie S. toen gewacht zou hebben tot 2008 of 2010 om daadwerkelijk de bloedwraak uit te spreken, vijftien jaar na de eerste verzoeningspogingen, is opmerkelijk en valt niet te rijmen met hun houding dat ze halsstarrig iedere verzoeningspoging weigerden, zoals ook verder zal blijken. Dat u en uw echtgenote incoherent zijn wat betreft het moment waarop de bloedwraak werd uitgesproken en hierover geen duidelijkheid kunnen verschaffen, ondermijnt het bestaan van deze bloedwraak. Dat u daarenboven geen weet zou hebben van het gegeven dat uw echtgenote in 2008 smekend naar de tegenpartij is gegaan en dat men toen de bloedwraak uitsprak, is weinig plausibel. Verwacht mag worden dat uw echtgenote u hiervan op de hoogte zou hebben gesteld, gezien het belang van dat moment in jullie leven. Aangezien de bloedwraak de kern van jullie asielmotieven betreft, kan worden verwacht dat jullie coherente verklaringen afleggen over het ontstaan van de bloedwraak en elkaar informeren over de gebeurtenissen binnen deze bloedwraak."

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker en zijn echtgenote geen gelijklopende verklaringen afleggen over de verzoeningspogingen die elk van hen ondernam, hoewel deze pogingen tot verzoening met de familie S. van levensbelang waren voor verzoeker en zijn gezin. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent op goede gronden gemotiveerd: "Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u en uw echtgenote er niet in zijn geslaagd de vele verzoeningspogingen die jullie zouden hebben ondernomen om de bloedwraak op te lossen, aannemelijk te maken. Uw opeenvolgende verklaringen stroken niet met de verklaringen van uw echtgenote, alsook zijn jullie niet op de hoogte van elkaars verzoeningspogingen, wat ernstige vragen doet rijzen over de geloofwaardigheid van deze verzoeningspogingen en daaruit volgend van de door jullie beweerde bloedwraak. (...) Wat echter nog frappanter is, is dat u helemaal geen idee heeft van wat uw echtgenote allemaal heeft geprobeerd in de loop der jaren. Gevraagd naar mogelijke eerdere pogingen die uw echtgenote zou hebben ondernomen, repliceert u dat ze enkel twee tot drie keer naar het dorpshoofd is gestapt en haar vader hiervoor ingeschakeld heeft (CGVS M., p. 21). Tijdens uw gevangenisstraf zou ze volgens u niet bij de verzoeningscommissie zijn gaan aankloppen (CGVS M., p. 21). Deze voorstelling van de feiten stemt hoegenaamd niet overeen met de verklaringen van uw echtgenote, die verklaart dat haar vader sinds de dood van A. het dorpshoofd vijf of zes keer geconsulteerd heeft en dit zelf overnam in 1997 na het overlijden van haar vader, waarop ze nog vier tot vijf keer naar het dorpshoofd zou zijn gegaan, aldus uw echtgenote (CGVS Mi., p. 13, p. 14). Verder verklaart uw echtgenote dat ze, naast de vele bezoeken

bij het dorps hoofd en de ouderen, een eerste maal in 1998 aanklopte bij het nationale verzoeningscomité, een tweede maal in 1999 en een derde en laatste maal in 2010, daar waar u stelt dat uw echtgenote enkel bij het verzoeningscomité te rade ging toen jullie zich in Griekenland bevonden, ergens in 2015 (CGVS M., p. 16; CGVS Mi., p. 14). Ze zegt zelfs dat ze u van de poging in 2010 op de hoogte heeft gebracht en benadrukt dat de commissie in 2010 eenmaal is samengekomen (CGVS Mi., p. 12, p. 15). Als uw echtgenote geconfronteerd wordt met uw verklaringen over twee verzoeningspogingen in 2010, repliceert ze dat u los van elkaar tot een verzoening probeerde te komen (CGVS Mi., p. 15). Gevraagd hoeveel pogingen u dan ondernam, kan uw echtgenote dit vreemd genoeg niet specificeren. Ze verwijst naar het gegeven dat u niet mocht buiten komen en dat uw broers en uw neven u hierbij geholpen zouden hebben, maar uw echtgenote kan geen soelaas bieden op welke manier ze dan wel het verzoeningscomité zouden hebben gecontacteerd (CGVS Mi., p. 15). Dit laatste is frappant, zeker daar u op geen enkel moment verklaart dat uw broers betrokken waren in de verzoeningspogingen met het comité, en die zelfs al sinds 1993 in Griekenland verblijven (CGVS M., p. 6, p. 15-16).” Waar verzoeker probeert te verklaren waarom zijn vrouw niet op de hoogte is van zijn pogingen tot verzoening na zijn vrijlating uit de gevangenis in 2010 door te stellen dat zij ondergedoken waren, ziet de Raad niet in waarom het feit dat de echtgenote van verzoeker ondergedoken leefde ertoe zou leiden dat zij niet meer op de hoogte zou worden gesteld van officiële verzoeningspogingen, die van cruciaal belang waren voor het gezin.

De bestreden beslissing vervolgt op goede gronden: “Wat eveneens opmerkelijk is, op het moment dat u in 1997 de gevangenis verliet voor twee jaar, u toen naliet om de verzoeningscommissie te contacteren omdat het moment niet juist was omdat er geen staat was (CGVS M., p. 20). Uw redenering dat er geen staat was, staat bovendien in schril contrast met de verklaringen van uw echtgenote dat ze net toen, in 1998 en 1999, tweemaal naar de verzoeningscommissie was gestapt (CGVS Mi., p. 15). Dat u bovendien, vanuit Griekenland, uw echtgenote toen niet bijstond in haar verzoeningspogingen aangezien ze er op dat moment mee bezig was, kan niet worden gevolgd. Dat u er blijkbaar ook geen interesse in had en er niet naar heeft gevraagd gezien u er geen weet van heeft, is eveneens opmerkelijk. Dat uw echtgenote vervolgens nagelaten zou hebben om u amper te informeren over de verschillende verzoeningspogingen is evenmin geloofwaardig. Om te vergoelijken dat jullie weinig informatie uitwisselden over elkaars verzoeningspogingen, stelt uw echtgenote dat jullie het niet aan konden om er blijvend vragen over te stellen (CGVS Mi., p. 15). Deze verklaring is niet ernstig, gezien het belang van deze pogingen voor jullie beiden daar deze bloedwraak een grote impact had op jullie leven. Verwacht mag worden dat u zich informeert over deze pogingen en dat jullie elkaar hiervan op de hoogte brengen, daar dit de kern van jullie vrees inhoudt. Dat u nagelaten heeft dit te doen, is een houding die niet getuigt van het hebben van een vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op ernstige schade.” Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat de verzoekers weinig contact hadden toen verzoeker tussen 1997 en 1999 in Griekenland verbleef en dat verzoeker daarom niet op de hoogte was van de verzoeningspogingen van verzoekster, kan dit bezwaarlijk worden beschouwd als een ernstige verklaring voor de onwetendheid van verzoeker over de pogingen van zijn echtgenote om de voor hem levensbedreigende bloedwraak op te lossen, te meer daar het echtpaar sinds 2010 terug samenwoont en dus ruimschoots de tijd heeft gehad om de feiten te bespreken.

In de bestreden beslissing wordt verder nog beargumenteerd dat verzoeker geen opeenvolgende coherente verklaringen aflegt over het aantal keren dat hij poogde om een verzoening te bekomen via het nationaal verzoeningscomité: “Zo stelt u dat u het verzoeningscomité tweemaal geconsulteerd heeft na uw vrijlating in april 2010 (CGVS M., p. 16). Daarnaast ondernam u ook één poging bij de lokale bevoegdheden (CGVS M., p. 17). Het is dan ook opmerkelijk dat u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaard heeft dat het verzoeningscomité uit Tirana driemaal naar uw dorp is gekomen om een verzoening te kunnen bereiken met de tegenpartij (vragenlijst CGVS M., d.d. 21/09/2020, p. 3). Verklaringen die door u werden ondertekend als correct en die u bij aanvang van uw onderhoud op het CGVS niet wenste te corrigeren (CGVS M., p. 2).” Waar verzoeker probeert deze incoherentie te verklaren door in het verzoekschrift te stellen dat hij wel twee maal het verzoeningscomité contacteerde, doch dat dit comité drie keer probeerde de familie S. te ontmoeten, strookt dit niet met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij verklaarde immers dat de lokale autoriteiten één maal naar de familie S. gingen, en de verzoeningscommissie twee keer, twee à drie dagen na zijn vrijlating en twee à drie dagen later een tweede keer, en dat hij na die twee mislukte pogingen niet meer naar de verzoeningscommissie stapte (notities persoonlijk onderhoud M., p. 15-16). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dus geenszins dat het verzoeningscomité driemaal naar het dorp zou zijn gekomen om de familie S. te ontmoeten.

Waar verzoeker nog aanvoert dat het feit dat hij, buiten de voorzitter, de namen van de mensen van de verzoeningscommissie niet kent, en zijn vrouw zelfs geen enkel persoon van de verzoeningscommissie kan noemen, geen indicatie kan vormen van de geloofwaardigheid van de verzoeningspogingen die hij heeft ondernomen, merkt de Raad op dat verzoeker en zijn echtgenote beiden verklaren meerdere keren met het verzoeningscomité in contact te hebben gestaan en vertegenwoordigers ervan persoonlijk te hebben ontmoet, en dat verzoeker expliciet verklaart dat er drie mensen van het verzoeningscomité bij hem thuis zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud M., p. 15-16) en dat het dus niet aannemelijk is dat zij de namen van de personen die bezig zijn geweest met hun zaak niet kunnen noemen.

Betreffende de documenten die verzoeker en zijn echtgenote neerleggen om hun pogingen tot verzoening via het verzoeningscomité te staven, wordt in de bestreden beslissing terecht geschreven: "Om te staven dat u een beroep deed op het verzoeningscomité, legt u een document neer van het nationale verzoeningscomité van G. M.. Hierbij dient te worden opgemerkt dat dit document een vrij algemeen document betreft en er geenszins geconcretiseerd wordt hoeveel pogingen u ondernomen heeft tot verzoening of wat de inhoud was van deze pogingen. Het document is bovendien opgemaakt op 6 december 2018, acht jaar na het beëindigen van uw verzoeningspogingen bij de commissie. In dit document staat bovendien ook dat de verzoeningscommissie momenteel nog steeds pogingen aan het ondernemen is, wat eveneens niet overeenstemt met uw verklaringen. In dit document van vijf pagina's worden slechts algemeen enkele regels besteed aan uw persoonlijke situatie, zonder echt in detail te gaan. De rest van dit document beslaat vooral de algemene situatie van bloedwraak in Albanië en spitst zich niet toe op uw persoonlijke situatie. Daarenboven dient de authenticiteit en bewijswaarde van deze attesten fundamenteel in vraag te worden gesteld. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt namelijk dat er zich zeer regelmatig problemen voordoen met attesten van G. M. alsook van lokale gemeentebesturen. Uit onderzoek van de Albanese staatspolitie bleek dat attesten inzake bloedwraak uitgereikt door voornoemde organisatie in de meeste gevallen vals waren. Wat betreft de verklaring van het dorpshoofd dient te worden opgemerkt dat hij enkel bevestigt dat u een moord pleegde in 1993 en u het dorp moest verlaten omdat de tegenpartij in hetzelfde dorp woonde. Nergens wordt vermeld dat het om de familie S. zou gaan. Bijgevolg kunnen deze attesten het geloof in uw asielrelaas allerm minst herstellen en ondermijnen de vastgestelde inconsistenties met uw verklaringen uw geloofwaardigheid zelfs nog meer." Verzoeker haalt geen argumenten aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Waar hij stelt dat het feit dat het document van 2018 is aantoon dat hij en zijn echtgenote de bloedwraak nog steeds vreedzaam probeert op te lossen, strookt dit niet met zijn verklaringen dat hij reeds bij zijn verblijf in Griekenland vond dat het geen zin meer had om via het verzoeningscomité te gaan en dat zijn vrouw haar laatste poging om het via het verzoeningscomité op te lossen in 2015 was (notities persoonlijk onderhoud, p. 16).

In de bestreden beslissing wordt verder terecht geschreven dat verzoeker, nadat hij tijdelijk uit de gevangenis vrij kwam, in Griekenland verbleef, doch dat zijn echtgenote in Albanië bleef, en dat dit de door verzoeker voorgehouden vrees ondermijnt: "De vaststelling dat u gedurende uw vrijlating van maart 1997 tot november 1999 naar Griekenland gevlucht bent, terwijl uw echtgenote in Pogradec bleef, ondermijnt eveneens uw voorgehouden vrees voor het leven van uw echtgenote (CGVS M., p. 5, p. 11). Dat u zich in veiligheid brengt, maar u uw echtgenote op dat moment in hetzelfde dorp laat verblijven als de familie S. (CGVS Mi., p. 5, p. 7), doet ernstige vragen oproepen. Bovenstaande vaststelling ondermijnt andermaal het bestaan van jullie voorgehouden vrees (CGVS M., p. 3 – 5)." Verzoeker poogt dit in het verzoekschrift te rechtvaardigen door te stellen dat enkel mannen het doelwit zijn van bloedwraak, doch gaat hiermee volledig voorbij aan het feit dat zijn huis in april 1997 beschoten werd terwijl zijn echtgenote zich binnen bevond, en er volgens zijn echtgenote zelfs ook een beschieting plaatsvond in 1996 (notities persoonlijk onderhoud Mi., p. 15) – dus nog vóór verzoeker Albanië verliet-, en er dus duidelijk wel een gevaar verbonden was aan het verblijf van zijn vrouw in Albanië.

Er dient verder vastgesteld te worden dat verzoeker en zijn vrouw geen gelijklopende verklaringen afleggen over de incidenten die in het kader van de bloedwraak zouden hebben plaatsgevonden. Zo leggen verzoeker en zijn vrouw uiteenlopende verklaringen af over het aantal keren dat hun zou zijn beschoten door de familie S. In de bestreden beslissing wordt hierover op goede gronden vermeld: "Het eerstvolgende incident na de dood van A. S. deed zich voor in 1997, toen uw huis beschoten werd met veertig kogels (CGVS M., p. 10, p. 17). U beweert dat u op het moment van de beschieting in Griekenland verbleef, waardoor u weinig details kan verschaffen. U bent er zeker van dat de familie S. verantwoordelijk was voor deze beschieting, maar levert hiervoor geen concrete indicaties aan (CGVS M., p. 17). Daar waar u enkel de beschieting in 1997 aanhaalt, verklaart uw echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud dat uw huis twee- tot driemaal beschoten werd. Meer specifiek heeft ze het over

een beschieting in 1996, 1997 en begin 1998 (CGVS Mi., p. 15). De beschieting in 1997 was echter wel degene waar het huis het meest beschadigd geraakte. Uw echtgenote geeft weliswaar aan dat ze u niet van elke beschieting op de hoogte heeft gesteld, maar meent dat ze u over twee beschietingen heeft ingelicht. Ze vermoedt dat ze u niet op de hoogte bracht van de beschieting in 1998 waarbij haar hond gedood werd (CGVS Mi., p. 16). Dit is opmerkelijk, aangezien u net wel gedurende uw onderhoud verklaard heeft dat de hond van uw echtgenote gedood werd door de tegenpartij (CGVS M., p. 5). Ook al verbleef u op dat moment in Griekenland, dan nog mag worden verwacht dat u op de hoogte bent van deze verschillende beschietingen, daar het kaderde binnen de bloedwraak van de familie S.. Verwacht mag worden dat u zich informeert over de gebeurtenissen binnen deze bloedwraak en dat u er gedetailleerde en coherente verklaringen kan over afleggen. Dat er tegenstrijdigheden opduiken tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote ondermijnt het bestaan van dit incident. Bovendien levert u geen enkel begin van bewijs aan van uw beweerde verblijf in Griekenland in die periode en de beschieting." Dat de echtgenote van verzoeker hem niet over verschillende schietincidenten zou hebben verteld om hem niet in paniek te brengen, zoals in het verzoekschrift wordt aangevoerd, is niet aannemelijk daar het om cruciale incidenten gaat die voor verzoeker van belang waren om het risico ten aanzien van zijn persoon en zijn familie in te schatten. Verzoeker kan evenmin overtuigen dat er een poging tot ontvoering van zijn dochter heeft plaatsgevonden, daar zijn verklaringen en die van zijn echtgenote hieromtrent allerminst coherent zijn: "Ook wat betreft de poging tot ontvoering van uw dochter in juli 2010 dient te worden geconcludeerd dat u deze niet aannemelijk heeft gemaakt, gezien de vele incoherenties in uw tijdsverloop. Vooreerst verklaart u dat u samen met uw echtgenote en uw dochter Albanië heeft verlaten in augustus of september 2010 (CGVS M., p. 8). Ook uw echtgenote bevestigt dat u in augustus of september 2010, vertrok (CGVS Mi., p. 4). Echter, wanneer u het heeft over de ontvoering van uw dochter, die u situeert in juli 2010, stelt u dat u toen reeds enkele dagen in Griekenland verbleef waardoor u niet alle details van de ontvoering kan weergeven (CGVS M., p. 19). Geconfronteerd met die vaststelling verklaart u dat u inderdaad niet samen bent vertrokken omdat u eerst een huis moest zoeken vooraleer uw gezin kon achter komen (CGVS M., p. 19). Zeer opmerkelijk is dan ook dat u daarnaast de ontvoering van uw dochter aanwendt om Albanië definitief te verlaten (CGVS M., p. 10, p. 19; CGVS Mi., p. 6). Dit stemt dan ook helemaal niet overeen met uw verklaring dat u zich op het moment van de ontvoering al in Griekenland bevond om een woning te vinden (CGVS M., p. 19). Verder kan u ook bijzonder weinig details verschaffen over de ontvoering van uw dochter. Zo kan u niet specificeren hoe de twee mannen uw dochter trachtten te ontvoeren, welke auto ze bij zich hadden, of wat die twee personen wilden doen met haar (CGVS M., p. 19). U verklaart dat deze twee personen niets tegen haar gezegd hebben omdat u vermoedt dat ze anders hun stemmen zou herkend hebben (CGVS M., p. 19), terwijl uw echtgenote verklaarde dat ze wel degelijk iets tegen haar hadden gezegd, namelijk kom maar bij de nonkel (CGVS Mi., p. 17). Bovendien werden ook de getuigen gehoord door de politie (CGVS Mi., p. 18). Verwacht mag worden dat u via hun getuigenis de nodige informatie zou hebben ingezameld om zo de dreiging en de eventuele oplossingen in te schatten. U wendt uw verblijf in Griekenland op het moment van de ontvoering aan om uw gebrekkige kennis te vergoelijken. Dit is echter geen afdoende uitleg daar verwacht mag worden dat u zich informeert over de gebeurtenissen die uw gezin te beurt vallen. Aangezien u dit incident situeert binnen de bloedwraak, maakt dit deel uit van de kern van uw vrees. Dat u nagelaten heeft zich te informeren over de ontvoeringspoging en er tegenstrijdige verklaringen over aflegt, ondermijnt het bestaan van deze gebeurtenis en andermaal uw voorgehouden vrees." Verzoeker geeft geen enkele verklaring voor de onsamenhangende tijdslijn die hij schetst in verband met de poging tot ontvoering van zijn dochter. Het louter post-factum verklaren dat hij Albanië verliet in augustus 2010 en zijn vrouw en dochter in september 2010, kan de vastgestelde incoherenties niet vergoelijken. Dat verzoeker weinig informatie heeft over het incident en er andere verklaringen over aflegt dan zijn vrouw, louter en alleen omdat hij geen directe getuige was van het incident, kan logischerwijze niet door de Raad worden aanvaard als uitleg. Het incident betrof een rechtstreekse bedreiging van de fysieke integriteit van de dochter van verzoeker en er kan dan ook verwacht worden dat hij zich hier uitvoerig over zou informeren. In de bestreden beslissing wordt voorts nog terecht opgemerkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij na zijn vrijlating uit de gevangenis in Tirana werd geviseerd door leden van de familie S.: "Vervolgens stelt u eveneens in Tirana geviseerd te zijn geweest door de familie S., wat u evenmin hard kan maken. U stelt dat u overal door hen gezien en achtervolgd werd, maar gevraagd naar hoe vaak deze personen langs kwamen, kan u dit niet specificeren (CGVS M., p. 5). U stelt zelfs nooit geconfronteerd geweest te zijn met hen en dat u ze zelfs niet zou herkennen qua uiterlijk als u ze zou tegenkomen op straat omdat ze tot een grote clan behoren (CGVS M., p. 4, p. 15). Het is dan ook maar de vraag waarom u denkt dat deze clanleden u zouden achtervolgd hebben in Tirana. Vervolgens gevraagd naar concrete indicaties dat u daadwerkelijk zou gezocht worden, blijft u bijzonder vaag. U stelt dat het gewapende mannen waren, en omdat u met niemand anders in conflict was verwikkeld, stelt u dat dit de tegenpartij betrof (CGVS M., p. 5). Wat betreft de stavingstukken die u neerlegt als bewijs dat u gedurende uw verblijf van

drie maanden in Tirana werd achtervolgd, dient te worden opgemerkt dat deze niet kunnen overtuigen, wel integendeel. De getuigenverklaringen die u neerlegt dateren namelijk van 2015 en 2019, dus van na uw vertrek uit Albanië. Het gesolliciteerde karakter ontnemt deze stukken hun objectieve bewijswaarde. Er springen echter ook enkele tegenstrijdigheden in het oog tussen de verklaringen van u en uw echtgenote. U stelt dat uw broer die verklaringen heeft geregeld vanuit Griekenland (CGVS M., p. 9). Het is vreemd dat, waar u stelt dat u amper contact heeft met uw broers of zus omdat ze het niet wensen, uw broer dan toch deze documenten voor u zou willen en kunnen verkrijgen (CGVS M., p. 6). Daarenboven heeft u bijzonder weinig kennis over de inhoud van deze documenten. Zo weet u niet wie de personen zijn die de getuigenis afgelegd hebben terwijl die op de verklaringen zelf staan geschreven (CGVS M., p. 9). Uw echtgenote kan weliswaar de naam van de barman geven, maar gevraagd naar de personen op de getuigenverklaring uit 2015 moet ze eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS Mi., p. 6). Bovendien verklaart uw echtgenote dat uw dochter initiatieven genomen heeft om deze getuigenverklaringen te bekomen, en naar deze personen toe gegaan is (CGVS Mi., p. 6), wat niet overeenstemt met uw verklaringen dat uw broer dit geregeld zou hebben. Opmerkelijk is eveneens dat uw echtgenote stelt dat jullie na 2015 niet meer zouden hebben gehoord dat er nog steeds personen naar u op zoek waren, terwijl u wel nog een getuigenverklaring neerlegt daterend van 2019 waarin staat dat er op 4 april 2019 nog personen naar u op zoek waren gegaan (CGVS Mi., p. 7). Verder is het ook opmerkelijk dat in de verklaring van 2015 vermeld staat dat er op 15 maart 2015 enkele mannen kwamen informeren naar u, waar ze op 16 maart 2015 uw echtgenote in persoon hebben geïnformeerd over dit bezoek. Dit stemt eveneens niet overeen met uw verklaringen dat u sinds augustus of september 2010 samen met uw gezin naar Griekenland trok en later dat uw echtgenote slechts een korte tijd later is vertrokken en vooral dat jullie sindsdien niet meer zouden zijn teruggekeerd naar Albanië (CGVS M., p. 8, p. 9; CGVS Mi., p. 6). Dat u geen kennis heeft van de inhoud van de door u neergelegde documenten, is opmerkelijk en niet geloofwaardig. De tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen van u en uw echtgenote, alsook de tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen en de documenten noopt ertoe om te concluderen dat u niet heeft aangetoond dat u in Tirana nog steeds gevisieerd zou worden door de familie S.. Hierdoor wordt ook uw algemene geloofwaardigheid verder ondermijnd. Daarbovenop maakt deze vaststelling dat er weinig geloof kan worden gehecht aan de door u en uw echtgenote neergelegde getuigenverklaringen." Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op voorgaande. Waar verzoeker nog oppert dat de getuigen pas jaren na de feiten verslag deden van wat ze hadden gezien en dus enkel konden getuigen op basis van de informatie die ze zich nog herinnerden, kan dit geenszins een verklaring vormen voor de incoherenties tussen de getuigenverklaringen en de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote.

De loutere bewering dat de moord op A. S. door verzoeker noodzakelijkerwijze tot een bloedwraak moet leiden en de verwijzing naar algemene door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde artikelen omtrent (gevallen van) bloedwraak in Albanië volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op hetgeen voorafgaat en de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.4. Zelfs al zou aan de verklaringen van verzoeker in een bloedwraak verwikkeld te zitten met de familie S. en door hen gevisieerd te worden geloof worden gehecht, quod non, blijkt uit niets en maakt verzoeker niet aannemelijk dat het hem dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt. Verzoeker slaagt er niet in hetgeen in dit verband op goede grond in de bestreden beslissing wordt vastgesteld in een ander daglicht te plaatsen.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangehaald dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij reeds heeft geprobeerd de bescherming van de Albanese autoriteiten te verkrijgen en dat de familie S. banden heeft in het Albanese staatsapparaat, waardoor verzoeker geen bescherming zou kunnen krijgen: "Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u niet naar de politie bent gestapt in het kader van de bloedwraak omdat de politie in zulke gevallen niets kan doen volgens u (CGVS M., p. 15). Ook liet u na de politie in Tirana te consulteren nadat u daar achtervolgd werd door de familie S. (CGVS M., p. 21). Verder consulteerde u geen advocaat omdat deze niets kunnen betekenen in een bloedwraak, alsook stapte u niet naar de ombudsman (CGVS M., p. 21; CGVS Mi., p. 19). Vreemd genoeg zou uw echtgenote, in het kader van de incidenten binnen de bloedwraak, wel meermaals naar de politie in Pogradec of Korçë zijn gestapt (CGVS Mi., p. 19). Er dient echter te worden opgemerkt dat u noch uw echtgenote hier enig bewijs van neerleggen. U verklaart weliswaar dat uw echtgenote van de klacht die

ze neerlegde in Tirana een document verkreeg, maar u bent deze kwijtgeraakt en stel dat het onmogelijk is om een nieuw document te verkrijgen van deze aanklacht (CGVS M., p. 19, p. 21). Uw echtgenote stelt dat het document in Frankrijk in uw koffer zat. Omdat jullie buiten sliepen, kwam de politie regelmatig langs en namen ze jullie koffers in beslag met deze documenten in (CGVS Mi., p. 6). Het is merkwaardig dat jullie wel de documenten van de rechtszaak en de verzoeningscommissie kunnen neerleggen, maar dan net de aanklacht bij de politie verloren zouden zijn. Bovendien slaagt u er wel in een om een gerechtelijk document van uw gevangenschap te bekomen gedateerd op 16/02/2017, wat aantoonst dat u wel degelijk documenten na datum kan opvragen in Albanië. Naar aanleiding van haar bezoek aan de politie, herhaalde uw echtgenote meermaals dat de politie corrupt was. Gevraagd naar indicaties waarop ze zich baseerde, uit ze enkel algemeenheden zonder die te concretiseren (CGVS Mi., p. 18). Ook u stelt bij de beschieting op uw huis in 1997 dat de politie toen niet werkte omdat ze zelf schrik hadden. U kan dit echter evenmin concreet maken (CGVS M., p. 18). Bovendien dient te worden opgemerkt dat de Albanese overheid op de dag van vandaag zeer grote stappen heeft gezet (infra). Ook slagen u noch uw echtgenote erin de invloed van de familie S. in het Albanese staatsapparaat aannemelijk te maken, nochtans de reden waarom ze u niet wilden vergeven. Zo verklaart u dat de familie S. een invloedrijke familie was en veel connecties had bij de politie en de overheid (CGVS M., p. 10, p. 11, p. 17, p. 18). Gevraagd om deze connecties te concretiseren, kan u enkel zeggen dat er sommige personen een hoge functie hadden bij de politie, maar gevraagd naar hun namen, bent u deze vergeten (CGVS M., p. 18). U beweert dat het om vijf personen gaat, maar kan slechts één naam noemen, namelijk die van S.. Deze persoon zou ondertussen een hoge functie moeten hebben bij de politie, maar welke functie hij ondertussen heeft, en van welk kantoor hij de verantwoordelijkheid draagt, kan u niet concretiseren. Van de overige vier personen kan u niet benoemen bij welke afdeling ze werken of wat hun functie exact was omdat ze regelmatig van functie veranderden (CGVS M., p. 18). Om uw gebrekkige kennis te vergoelijken stelt u dat het ondertussen dertig jaar geleden is en dat uw hersenen niet meer goed werken na de gevangenis (CGVS M., p. 18). U laat echter na om enige documenten aan te leveren om uw geheugenproblemen te staven, waardoor dit geenszins telt als rechtvaardiging voor uw gebrekkige kennis. Uw echtgenote verwijst eveneens naar de politiedirecteur van het kantoor te Korçë als zijnde de schoonbroer van het slachtoffer A., maar ook zij kan geen naam verschaffen (CGVS Mi., p. 10). Daarenboven toont u op geen enkele manier aan dat de bovenvermelde personen op dit moment nog steeds werkzaam zijn voor de Albanese politie. Dat u de vermeende connecties van de familie S. met de overheid of de politie niet kan concretiseren, noopt er toe te besluiten dat u deze connecties niet aannemelijk heeft gemaakt, waardoor geen geloof kan worden gehecht aan de invloedrijke positie van de familie S.. Bovendien dient te worden opgemerkt dat, daar waar u stelt dat de tegenpartij veel macht had, het des te opmerkelijk is dat ze niet in beroep gingen tegen het uitgesproken vonnis van 17 jaar gevangenschap (CGVS M., p. 14). Nochtans waren ze niet tevreden met het vonnis volgens uw verklaringen en uitten ze meermaals tijdens de zittingen dat ze een levenslange gevangenisstraf voor u eisten (CGVS M., p. 14). Dat ze toen niet in beroep zijn gegaan, ondanks uw bewering veel connecties te hebben, is opmerkelijk en getuigt niet van veel invloed te hebben bij de Albanese autoriteiten. Verwacht mag worden dat de tegenpartij net deze connecties zou aanwenden om een langere of zwaardere straf voor u te eisen, nadat ze meermaals hun ontevredenheid hebben geuit gedurende de zittingen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de Albanese politie heel wat veranderingen ondergaan heeft, en zich onder andere inzet in de strijd tegen corruptie. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de Albanese politie ten aanzien van u onwillig of onkundig zou zijn om bij een eventuele klacht op te treden. U heeft bijgevolg niet aannemelijk gemaakt dat u naar aanleiding van de vermeende bloedwraakdreiging geen klacht zou kunnen indienen. Nochtans bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in om bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden." Verzoeker haalt geen elementen aan die de argumentatie in het bestreden beslissing, dat verzoeker allerm minst aannemelijk maakt in Albanië alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput, kan weerleggen. Hij toont dit allerm minst in concreto aan en maakt dan ook geenszins aannemelijk dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen met de familie S. aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. Met zijn algemene verwijzingen naar corruptie (in o.a. het gerechtelijk apparaat) in Albanië toont verzoeker niet aan, en hij maakt niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Het loutere herhalen dat de familie S. invloed heeft in Albanië en dat de familie S. politiefunctionarissen telt, zonder dit op enige

wijze concreet te staven, kan evenmin aantonen dat verzoeker geen bescherming zou kunnen krijgen bij de Albanese autoriteiten.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoeker toont geenszins in concreto aan dat hij in Albanië alle redelijke en realistische van hem te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zou zijn om hulp en/of bescherming te bieden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Voor wat betreft de door de verzoekster individueel aangehaalde vluchtmotieven, die verzoekster niet aan haar man bekend wil maken, met name het feit dat zij verklaart in mei 1997 verkracht te zijn geweest door leden van de familie S., stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoekster het slachtoffer werd van verkrachting, doch stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat dit laakbare feit gepleegd werd door iemand van de familie S. en dat er een band zou bestaan tussen de verkrachting en de door verzoekster en haar man aangehaalde bloedwraak. Er wordt in de bestreden beslissing eveneens beargumenteerd dat er geen indicatie is dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië opnieuw het slachtoffer zou worden van seksueel geweld. De bestreden beslissing vervolgt door te stellen dat verzoekster voor de door haar aangehaalde verkrachting, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, niet aannemelijk heeft gemaakt geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster verkracht werd toen ze in 1997 zich naar de woning van de familie S. begaf en dat dit het verband tussen de verkrachting en de familie S. duidelijk aantoon, blijkt dit niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster. Verzoekster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud niet vermeld dat de verkrachting gebeurde nadat ze naar de woning van de familie S. geweest was om te onderhandelen. Verzoekster verklaart in tegendeel steeds via tussenpersonen te hebben onderhandeld tot ze in 2008 één keer besloot om het zelf te proberen en met haar dochter naar de familie S. ging (notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14). In 1997 zou er volgens verzoekster wel een verzoeningspoging geweest zijn, maar deze verliep via het dorpshoofd, B. H. (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoekster verklaart de twee gemaskerde daders van de verkrachting niet te hebben herkend en, gevraagd naar de redenen waarom ze denkt dat het iemand van de familie S. was die haar verkracht had, antwoordt zij: "Ze waren de enige die me bedreigd hebben met verkrachtingen en ook met beledigingen, ook op straat als ik ze tegen het lijf liep. (...) Met niemand anders was ik in conflict verwikkeld, nooit." (notities persoonlijk onderhoud, p. 8), hetgeen geen voldoende aanwijzing vormt dat de daders uit de familie S. kwamen. Verzoekster haalt ook nog aan dat ze één keer de broer van A. S. herkende bij een ontvoeringspoging en dat ze vreest dat hij diegene was die haar verkracht heeft (notities persoonlijk onderhoud, p. 10), doch concretiseert dit niet. Betreffende de elementen die verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde om te staven dat de familie S. probeerde haar behandeling na de verkrachting te dwarsbomen, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geschreven: "U stelt dat u gedurende twee weken geen behandeling kreeg omdat de behandelende arts, dokter E. M., verbonden was aan de familie S. (CGVS Mi., p. 10, p. 11). Nochtans kon de hoofdverpleger, dokter L. P., toen wel regelen dat u doorgestuurd zou worden naar het ziekenhuis in Skopje te Macedonië om bijkomend onderzoek te doen (CGVS Mi., p. 10). Dat men in Pogradec niet de nodige onderzoeken kon doen, kan om eender welke reden zijn, zoals bijvoorbeeld betere apparatuur, betere voorzieningen, meer specialisaties,... en toont dus niet aan dat u omwille van dokter M. niet de nodige onderzoeken zou hebben gekregen. Vreemd is dan ook dat dokter M. de doorverwijzing naar Skopje niet zou hebben verhinderd, indien hij het daadwerkelijk op u gemunt zou hebben. Verwacht mag worden, indien de familie S. daadwerkelijk uw onderzoeken

probeerde te dwarsbomen, dat ze eveneens probeerden te verhinderen dat u de nodige onderzoeken zou kunnen laten ondergaan in Skopje. Daarenboven legt u geen enkel document neer om uw ziekenhuisopnames te staven, waardoor het niet vaststaat wie effectief uw behandelende arts was, en evenmin of deze dokter banden had met de familie S.. Ook uw beweringen als zou de familie S. uw maandelijkse consultaties bij dokter P. hebben gedwarsboomd, kan u niet aannemelijk maken (CGVS Mi., p. 10). Gevraagd naar wie dokter P. bedreigd zou hebben, kan u echter geen naam verschaffen omdat u deze vergeten bent. Vreemd, gezien deze persoon u net zou hebben verhindert psychologische hulp te krijgen. U heeft aldus de door u beweerde invloed van de familie S. op uw behandelende artsen niet aannemelijk gemaakt, waardoor geenszins vaststaat dat uw belagers tot de familie S. behoorden. Hoe laakbaar dit feit ook is, uit het niets blijkt dat de familie S. hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer daar aan de jarenlange twist weinig geloof kan worden gehecht."

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden is omdat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat verzoekster bij terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zal worden van verkrachting, stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing op goede gronden wordt geschreven: "Met betrekking tot de door u aangehaalde verkrachting dient te worden opgemerkt dat er geen indicatie bestaat dat u bij terugkeer opnieuw het slachtoffer zou worden van seksueel geweld. Na de verkrachting in 1997 heeft u niets meer gehoord van uw belagers (CGVS Mi., p. 10). Gevraagd naar enige indicaties waarom u 23 jaar later andermaal zou verkracht worden, haalt u aan dat u toen u zich in Tirana bevond, benaderd werd door een verdachte combi waarna u weggelopen bent (CGVS Mi., p. 11). U laat echter na te concretiseren waarom deze verdachte combi een connectie zou hebben met uw belagers en of dit politievoertuig net u in de gaten hield. Op basis van deze vaststellingen wijst niets er op dat u bij terugkeer naar Albanië opnieuw verkracht zou worden." Verzoekster haalt geen elementen aan die voorgaande in een ander daglicht kunnen stellen.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht aangehaald dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voor de door aangehaalde feiten, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten : "U verklaart dat u in 1997 een aangifte deed in het politiekantoor van Pogradec en Korçë (CGVS Mi., p. 9). U stelt dat ze met uw aanklacht geen rekening hebben gehouden omwille van de connecties van de tegenpartij en het gegeven dat er familieleden van hen bij de politie tewerkgesteld waren (CGVS Mi., p. 9). Zoals reeds hierboven werd besproken, heeft u geenszins de connecties van de familie S. aannemelijk gemaakt, waardoor ook niet is aangetoond dat dit de reden is waarom uw klacht niet behandeld werd. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Naar aanleiding van de overige pogingen tot verkrachting verklaart u naar de politie te zijn gestapt nadat u in Tirana het vermoeden had achtervolgd te worden door een onbekende wagen (CGVS Mi., p. 11). U heeft toen de naam van de zoon en de broer van het slachtoffer doorgegeven, respectievelijk A. en E.. De politie heeft toen op de camerabeelden onderzocht of het over deze twee personen ging, wat niet het geval was (CGVS Mi., p. 11). Dit toont aan dat de politie daadwerkelijk het incident heeft onderzocht. Dat ze de daders, indien die er al waren, toen niet hebben gevonden, kan om allerlei redenen zijn. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in." Verzoekster haalt geen elementen aan die de argumentatie in het bestreden beslissing kunnen weerleggen. Met haar verwijzingen naar algemene informatie betreffende het ineffectieve politieoptreden tegen geweld tegen vrouwen en de corruptie (in o.a. het gerechtelijk apparaat) in Albanië toont verzoekster niet aan, en maakt zij niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de

Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster toont geenszins in concreto aan dat zij in Albanië alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zou zijn om hulp en/of bescherming te bieden.

3. Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 1 oktober 2021 en waarbij haar zaak wordt behandeld achter gesloten deuren en met een vrouwelijke tolk Albanees, voert verzoekende partij aan dat zij het slachtoffer is geworden van een verkrachting waar zij nog zeer veel van afziet. Zij licht voorts toe dat haar echtgenoot niet op de hoogte is van deze verkrachting en dat zij geen bescherming kan vragen aan de Albanese autoriteiten aangezien die verkrachting een bloedwraak kan uitlokken vermits dit te maken heeft met de eer van de familie en dit zeer zware gevolgen kan hebben in Albanië. Zij benadrukt dat zij geen bescherming kan krijgen. Op de opmerking dat de verkrachting dateert van 1997 en wat er toen precies gebeurd is, stelt verzoekende partij dat zij wel naar de autoriteiten is gestapt, maar dat zij de dader niet hebben kunnen vinden. Verzoekende partij vreest dan ook dat zij opnieuw het slachtoffer kan worden van verkrachting.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete en dienstige elementen bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

Verzoekende partij beperkt zich immers slechts tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, omtrent de verkrachting waarvan zij in 1997 betreurenswaardig genoeg het slachtoffer werd, en van al voorheen aangehaalde argumentatie omtrent het beweerde gebrek aan nationale bescherming(smogelijkheden) in Albanië en haar vrees opnieuw het slachtoffer te zullen worden van verkrachting, doch zij gaat niet in het minst (ook maar enigszins) concreet in op en ontkracht noch weerlegt derhalve op generlei wijze hetgeen hieromtrent eerder als volgt in de beschikking van 1 oktober 2021 werd vastgesteld:

“Voor wat betreft de door de verzoekster individueel aangehaalde vluchtmotieven, die verzoekster niet aan haar man bekend wil maken, met name het feit dat zij verklaart in mei 1997 verkracht te zijn geweest door leden van de familie S., stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing niet betwist dat verzoekster het slachtoffer werd van verkrachting, doch stelt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat dit laakbare feit gepleegd werd door iemand van de familie S. en dat er een band zou bestaan tussen de verkrachting en de door verzoekster en haar man aangehaalde bloedwraak. Er wordt in de bestreden beslissing eveneens beargumenteerd dat er geen indicatie is dat verzoekster bij terugkeer naar Albanië opnieuw het slachtoffer zou worden van seksueel geweld. De bestreden beslissing vervolgt door te stellen dat verzoekster voor de door haar aangehaalde verkrachting, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, niet aannemelijk heeft gemaakt geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor haar sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat verzoekster verkracht werd toen ze in 1997 zich naar de woning van de familie S. begaf en dat dit het verband tussen de verkrachting en de familie S. duidelijk aantoon, blijkt dit niet uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster. Verzoekster heeft tijdens het persoonlijk onderhoud niet vermeld dat de verkrachting gebeurde nadat ze naar de woning van de familie S. geweest was om te onderhandelen. Verzoekster verklaart in tegendeel steeds via tussenpersonen te hebben onderhandeld tot ze in 2008 één keer besloot om het zelf te proberen en met haar dochter naar de familie S. ging (notities persoonlijk onderhoud, p. 13-14). In 1997 zou er volgens verzoekster wel een verzoeningspoging geweest zijn, maar deze verliep via het dorpshoofd, B. H. (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Verzoekster verklaart de twee gemaskerde daders van de verkrachting niet te hebben herkend en, gevraagd naar de redenen waarom ze denkt dat het iemand van de familie S. was die haar verkracht had, antwoordt zij: “Ze waren de enige die me bedreigd hebben met verkrachtingen en ook met beledigingen, ook op straat als ik ze tegen het lijf liep. (...) Met niemand anders was ik in conflict verwikkeld, nooit.” (notities persoonlijk onderhoud, p. 8), hetgeen geen voldoende aanwijzing vormt dat de daders uit de familie S. kwamen. Verzoekster haalt ook nog aan dat ze één keer de broer van A. S. herkende bij een ontvoeringspoging en dat ze vreest dat hij diegene was die haar verkracht heeft (notities persoonlijk onderhoud, p. 10), doch concretiseert dit niet. Betreffende de elementen die verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud aanhaalde om te staven dat de familie S. probeerde haar behandeling na de verkrachting te dwarsbomen, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geschreven: “U stelt dat u gedurende twee weken geen behandeling kreeg omdat de behandelende arts, dokter E. M., verbonden was aan de familie S. (CGVS Mi., p. 10, p. 11). Nochtans kon de hoofdverpleger, dokter L. P., toen wel regelen dat u doorgestuurd zou worden naar het ziekenhuis in Skopje te Macedonië om bijkomend onderzoek te doen (CGVS Mi., p. 10). Dat men in Pogradec niet de nodige onderzoeken kon doen, kan om eender welke reden zijn, zoals bijvoorbeeld betere apparatuur, betere voorzieningen, meer specialisaties,... en toont dus niet aan dat u omwille van dokter M. niet de nodige onderzoeken zou hebben gekregen. Vreemd is dan ook dat dokter M. de doorverwijzing naar Skopje niet zou hebben verhinderd, indien hij het daadwerkelijk op u gemunt zou hebben. Verwacht mag worden, indien de familie S. daadwerkelijk uw onderzoeken probeerde te dwarsbomen, dat ze eveneens probeerden te verhinderen dat u de nodige onderzoeken zou kunnen laten ondergaan in Skopje. Daarenboven legt u geen enkel document neer om uw ziekenhuisopnames te staven, waardoor het niet vaststaat wie effectief uw behandelende arts was, en evenmin of deze dokter banden had met de familie S.. Ook uw beweringen als zou de familie S. uw maandelijkse consultaties bij dokter P. hebben gedwarsboomd, kan u niet aannemelijk maken (CGVS Mi., p. 10). Gevraagd naar wie dokter P. bedreigd zou hebben, kan u echter geen naam verschaffen omdat u deze vergeten bent. Vreemd, gezien deze persoon u net zou hebben verhinderd psychologische hulp te krijgen. U heeft aldus de door u beweerde invloed van de familie S. op uw behandelende artsen niet aannemelijk gemaakt, waardoor geenszins vaststaat dat uw belagers tot de

familie S. behoorden. Hoe laakbaar dit feit ook is, uit het niets blijkt dat de familie S. hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer daar aan de jarenlange twist weinig geloof kan worden gehecht.”

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet geschonden is omdat de verwerende partij niet heeft aangetoond dat verzoekster bij terugkeer niet opnieuw het slachtoffer zal worden van verkrachting, stelt de Raad vast dat er in de bestreden beslissing op goede gronden wordt geschreven: “Met betrekking tot de door u aangehaalde verkrachting dient te worden opgemerkt dat er geen indicatie bestaat dat u bij terugkeer opnieuw het slachtoffer zou worden van seksueel geweld. Na de verkrachting in 1997 heeft u niets meer gehoord van uw belagers (CGVS Mi., p. 10). Gevraagd naar enige indicaties waarom u 23 jaar later andermaal zou verkracht worden, haalt u aan dat u toen u zich in Tirana bevond, benaderd werd door een verdachte combi waarna u weggelopen bent (CGVS Mi., p. 11). U laat echter na te concretiseren waarom deze verdachte combi een connectie zou hebben met uw belagers en of dit politievoertuig net u in de gaten hield. Op basis van deze vaststellingen wijst niets er op dat u bij terugkeer naar Albanië opnieuw verkracht zou worden.” Verzoekster haalt geen elementen aan die voorgaande in een ander daglicht kunnen stellen.

In de bestreden beslissing wordt voorts terecht aangehaald dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij voor de door aangehaalde feiten, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten : “U verklaart dat u in 1997 een aangifte deed in het politiekantoor van Pogradec en Korçë (CGVS Mi., p. 9). U stelt dat ze met uw aanklacht geen rekening hebben gehouden omwille van de connecties van de tegenpartij en het gegeven dat er familieleden van hen bij de politie tewerkgesteld waren (CGVS Mi., p. 9). Zoals reeds hierboven werd besproken, heeft u geenszins de connecties van de familie S. aannemelijk gemaakt, waardoor ook niet is aangetoond dat dit de reden is waarom uw klacht niet behandeld werd. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie._algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Naar aanleiding van de overige pogingen tot verkrachting verklaart u naar de politie te zijn gestapt nadat u in Tirana het vermoeden had achtervolgd te worden door een onbekende wagen (CGVS Mi., p. 11). U heeft toen de naam van de zoon en de broer van het slachtoffer doorgegeven, respectievelijk A. en E.. De politie heeft toen op de camerabeelden onderzocht of het over deze twee personen ging, wat niet het geval was (CGVS Mi., p. 11). Dit toont aan dat de politie daadwerkelijk het incident heeft onderzocht. Dat ze de daders, indien die er al waren, toen niet hebben gevonden, kan om allerlei redenen zijn. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in.” Verzoekster haalt geen elementen aan die de argumentatie in het bestreden beslissing kunnen weerleggen. Met haar verwijzingen naar algemene informatie betreffende het ineffectieve politieoptreden tegen geweld tegen vrouwen en de corruptie (in o.a. het gerechtelijk apparaat) in Albanië toont verzoekster niet aan, en maakt zij niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen.

De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster toont geenszins in concreto aan dat zij in Albanië alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale bescherming heeft uitgeput en dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zou zijn om hulp en/of bescherming te bieden.”

Daargelaten dat verzoekende partij haar betoog ter zitting weinig samenhangend of logisch overkomt waar zij enerzijds opmerkt dat zij geen bescherming kan vragen aan de Albanese autoriteiten aangezien die verkrachting een bloedwraak kan uitlokken vermits dit te maken heeft met de eer van de familie en dit zeer zware gevolgen kan hebben in Albanië, doch anderzijds tezelfdertijd aangeeft dat zij in Albanië wel naar de autoriteiten is gestapt, maar dat deze de dader niet hebben kunnen vinden, hetgeen allerlei redenen kan hebben en geenszins een onwil of onkunde van de autoriteiten aantoonst om haar hulp en/of bescherming te bieden, zoals eerder al in voormelde beschikking werd opgemerkt, maakt verzoekende partij hoe dan ook geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen in het verleden en bij eventuele problemen in de toekomst in Albanië aan nationale bescherming ontbreekt. Dit werd eerder in de beschikking van 1 oktober 2021 vastgesteld en omstandig uiteengezet, rekening houdende met verzoekende partij haar verklaringen en argumenten (in het verzoekschrift), doch verzoekende partij slaagt er geenszins in op die concrete bevindingen een ander licht te werpen. Ze onderneemt hiertoe zelfs geen ernstige poging, doch beperkt zich ter zitting louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en aangebrachte argumenten en het formuleren van algemene opmerkingen, waarmee zij er evenwel geenszins in slaagt die concrete vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen.

4.3. Verzoekende partij gaat ter terechtzitting niet in het minst in op de overige grond(en) in voormelde beschikking waarbij wordt vastgesteld dat zij zich voor haar verzoek om internationale bescherming deels baseert op dezelfde motieven als degene die door haar echtgenoot in het kader van diens verzoek om internationale bescherming worden aangevoerd. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

De Raad wijst er in dit verband op dat het beroep van verzoekende partij haar echtgenoot tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal van 14 december 2020 waarbij diens verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 en 3 van de Vreemdelingenwet werd geweigerd en kennelijk ongegrond werd beschouwd, bij 's Raads arrest nr. 261 841 van 7 oktober 2021 werd verworpen, omdat geen enkele van de partijen binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking (van 9 september 2021), waar in voormelde beschikking van 1 oktober 2021 ten aanzien van verzoekende partij genomen naar wordt verwezen en die hierin geheel wordt geciteerd, gevraagd hebben om te worden gehoord waardoor zij overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet geacht worden in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond, waarbij werd vastgesteld dat verzoekende partij haar echtgenoot niet lijkt aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië. In het kader van diens verzoek werd vastgesteld dat zo al geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn verklaringen in een bloedwraak verwickeld te zitten met de familie S. en door hen gevisieerd te worden, *quod non*, uit niets blijkt en de echtgenoot van verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat het hem (en verzoekende partij) dienaangaande aan nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten ontbreekt.

5. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 1 oktober 2021 opgenomen grond. Bijgevolg blijkt dat verzoekende partij evenmin redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS